

Hope Island-Serie 3

Kerst
in
mistletoe
Cove

HOLLY MARTIN

Holly Martin

Kerst in
Mistletoe Cove

Hope Island-serie – deel 3

Vertaling Marijne Thomas

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor de lieve, prachtige, bemoedigende
en fenomenale Kim Nash.

Dank je wel voor alles wat je doet, en omdat je er altijd
voor me bent, elk moment van de dag. Je bent geweldig.

1

Eden keek – gevoelsmatig voor de honderdste keer – naar de deur van Pots and Paints, haar café waar klanten ook aardewerk konden beschilderen. Ze had iets nodig om zichzelf af te leiden en daarom was ze nu bezig de glazen vitrine met mini-kersttaartjes anders in te richten. Het was belachelijk om zo nerveus te zijn. Maar hoe vaak ze dat ook tegen zichzelf zei, het voorkwam niet dat de vlinders door haar buik dartelden.

Haar beste jeugd vriend, en de enige man van wie ze ooit had gehouden, kwam vandaag thuis.

Alleen bleef Dougie Harrison deze keer niet maar een paar weken. Hij logeerde altijd bij haar thuis en kwelde haar dan door halfnaakt rond te lopen, haar dagelijks te knuffelen en zoenen op haar wang te geven, om vervolgens terug te gaan naar Amerika en haar achter te laten met een gebroken hart, misschien wel verliefder op hem dan ooit.

Deze keer verhuisde hij voorgoed naar Hope Island.

Hij zou in het begin wel een paar weken bij haar komen logeren, want het huis dat hij had gekocht werd pas na kerst opgeleverd. Het huis dat hij diréct naast het hare had gekocht. Als je niet beter wist, zou je bijna denken dat hij het expres deed om haar te plagen. Alleen had Dougie geen idee van de gevoelens die ze voor hem had. Ze waren elkaars beste vrienden al zolang ze zich kon herinneren, hadden een ongelooflijk innige band, knuffelden elkaar continu, liepen hand in hand, maar het was nooit meer geworden dan dat. En zij was nooit dapper genoeg geweest om

aan hem haar gevoelens op te biechten, of pogingen te wagen hun relatie naar een hoger niveau te tillen. En waarom ook? De afgelopen twaalf jaar had hij in Amerika gewoond, en een relatie zou toch nauwelijks kans van slagen hebben met hem zo ver weg, zelfs als hij heel, héél misschien haar gevoelens beantwoordde – wat natuurlijk niet zo was.

De deur ging open en ze schrok op, even gretig als bang om hem weer te zien. Ze zuchtte toen het Barbara Copperthwaite bleek te zijn, voor haar dagelijkse dosis koffie met cake. Ze stampvoette op de grond en wreef in haar handen om de kou te verdrijven. Het was druk vandaag in het café, wat maar goed was ook, want zo kon ze zichzelf bezighouden terwijl ze wachtte tot Dougie arriveerde. Eden bracht Barbara haar gingerbreadkoffie en een plak van Clares heerlijke bisschopswijncake. Toen ze zich omdraaide, wierp ze weer een blik op de deur.

Zou hun vriendschap veranderen als Dougie hier voorgoed woonde? Ze durfde niet te hopen dat er iets romantisch tussen hen zou gebeuren. Jaren geleden was ze gestopt met dromen en hopen op een happy end. Twaalf jaar geleden om precies te zijn, toen Dougie en zijn familie emigreerden naar het fantastische New York.

‘Wil je alsjeblieft ophouden naar de deur te gluren als een puppy die wacht tot zijn baasje thuiskomt?’ zei Clare. ‘En laat mijn taartjes met rust, anders wil niemand ze nog, bezaaid met jouw vingerafdrukken.’

Eden glimlachte naar haar assistente. Clare Crissell had jarenlang parttime voor haar gewerkt in Pots and Paints, maar was onlangs fulltime in dienst gekomen, en daar was Eden maar wat blij mee. Ze was zelf een redelijke bakker, maar haar baksels haalden het niet bij de creaties van Clare. En doordat zij nu de culinaire kant van het café op zich nam, had Eden meer tijd om haar klanten te helpen bij het beschilderen van hun keramiek. Het

betekende ook dat ze tegenwoordig vrij kon nemen wanneer ze wilde, en hoewel Eden dat niet vaak deed, was ze van plan in de aanloop naar kerst wel een paar dagen of middagen op te nemen. Het was vandaag extra druk, omdat veel eilandbewoners hun mokken, borden en ander keramiek wilden beschilderen om als kerstcadeau aan hun dierbaren te kunnen geven. Het was nog maar een week tot kerst en dus was vandaag de laatste dag dat ze kon garanderen dat bekers en andere cadeaus op tijd voor de grote dag zouden zijn geglazuurd en gebakken.

‘Ik gluur helemaal niet naar de deur als een puppy,’ antwoordde Eden grinnikend, want ze wist dat dat precies was wat ze de hele tijd deed.

‘Elke keer als die deur opengaat, spring jij als een konijn in de lucht. Maar volgens mij landt de vlucht uit Exeter pas om twee uur op St Mary’s.’

Eden knikte. Hope Island was het meest westelijk gelegen eiland van de Cornwallse Scilly Isles, en ze wist dat het een tijdje zou duren voordat Dougie hier kon zijn. Opeens drong tot haar door wat Clare net had gezegd. Ze opende haar mond om te antwoorden dat ze heus niet op Dougie wachtte, maar beseftte dat dat weinig zin had. Ze had haar gevoelens voor hem nooit met Clare gedeeld, maar zo moeilijk was het nou ook weer niet te zien. De enige die echt niets door leek te hebben, was Dougie zelf.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat hij deze keer echt voorgoed thuiskomt. Toen hij er met Pasen voor het eerst over begon, dacht ik niet dat hij het serieus meende. En ook toen hij van de zomer hier was om op huizenjacht te gaan, leek het nog steeds niet echt. Maar toen kwam hij over voor de bruiloft van Rome en Freya en deed heel opgetogen over voorgoed terugkomen en voor altijd hier willen blijven – en ik begrijp gewoon niet waarom. Als jongetje wilde hij al in Amerika wonen, hij had posters op zijn

kamer hangen van New York, riep altijd dat hij op een dag een groot kantoor zou hebben boven in het Empire State Building. En hoewel hij dat nooit heeft bereikt, had hij wel degelijk een enorm kantoor boven in een van die andere grote wolkenkrabbers, plus een prachtig luxe penthouse dat de hele verdieping van een van die grote gebouwen besloeg, met ongelooflijk panoramisch uitzicht over de stad. Zijn eigen gamebedrijf is een groot succes. Zijn droom kwam uit – maar dan komt hij nu opeens terug naar het piepkleine Hope Island. Hij heeft alles verkocht, zijn auto, zijn dure appartement, bijna al zijn spullen. Maar waarom? Het hoogste gebouw dat we hier hebben, is een hotel van zes verdiepingen. We hebben twee pubs, drie restaurants, geen theaters of bioscopen, geen McDonalds of Starbucks. Hij heeft een piepkleine cottage gekocht terwijl hij zich makkelijk een van die grote panden zou kunnen veroorloven aan de andere kant van het eiland. Er is hier helemaal niets voor hem! Het zou me niets verbazen als hij hier een paar maanden is en zich dan helemaal kapot verveelt en besluit alles weer te verkopen en terug te gaan naar New York. Wat heeft Hope Island in vredesnaam om hem geïnteresseerd te houden?’

‘Misschien het enige wat New York niet heeft?’ zei Clare terwijl ze een paar gingercupcakes met glazuur in de kleine vitrine zette, naast de verse mincepies die ze eerder die ochtend had gebakken.

Eden wierp een blik naar buiten op straat en vroeg zich af wat het eiland hem nou helemaal kon bieden. De smalle kasseienstraatjes, de schattige winkeltjes met hun prachtige kerstversieringen in de etalages, en de oude victoriaans ogende straatlantaarns – stuk voor stuk droegen ze bij aan een soort vintage charme die het eiland had. De huizen en de cottages waren allemaal uniek, vele in felle kleuren geschilderd. De vriendelijkheid van de bewoners en de enorme gemeenschapszin waren ook aantrekkelijke

aspecten. En de prachtige stranden en kleine beschutte inhammen lokten altijd veel toeristen. Zij vond het hier heerlijk en zou nooit weg willen, maar veel jongeren konden niet wachten om het eiland te verlaten, net als Dougie destijds. De kust... Dat was misschien inderdaad iets wat New York niet had.

‘De stranden? Hij was altijd dol op de stranden hier,’ zei Eden.
‘Jij, idioot. Hij komt terug voor jóú.’

Eden zuchtte. Clare was niet de eerste die dat tegen haar zei, en ongetwijfeld ook niet de laatste.

‘Hij komt niet terug voor mij. Zo is dat niet tussen ons. We zijn beste vrienden en zullen nooit meer zijn dan dat.’

Het wás voor hen ook nooit meer geweest dan dat. Er was nooit iets tussen hen gebeurd. Afgezien van een kus. Eén ongelooflijke kus toen ze zeventien was, bij Mistletoe Cove. Die zoen was zo geweldig geweest dat Eden gelijk naar huis was gegaan en had gedroomd van hun bruiloft en het huis dat ze samen zouden kopen en de kleine rossige baby'tjes die ze samen zouden krijgen. De volgende dag had Dougie meegedeeld dat hij met zijn ouders naar New York zou verhuizen en had zij moeten glimlachen en doen alsof ze reuze blij voor hem was. Geen van beiden hadden ze de kus nog ter sprake gebracht en ze had niemand er ooit over verteld, maar ze had dat moment in haar hart gesloten. Sindsdien was er niets meer tussen hen voorgevallen. Hij kwam regelmatig over uit de VS en dan lachten ze en kletsten ze zoals ze altijd hadden gedaan, maar hij had nooit iets laten doorschemeren over gevoelens die hij voor haar zou hebben. En hoewel ze altijd had gehoopt dat ze op een dag over hem heen zou zijn, was het inmiddels twaalf jaar geleden dat hij vertrok en ze hield nog evenveel van hem als toen.

‘Lieverd, ik beloof je dat hij niet terugkomt voor de stranden, hoor,’ zei Clare.

Eden zuchtte. Zinloos om ertegenin te gaan. De eilanders had-

den besloten wat de reden was voor Dougies terugkeer en de meesten van hen dachten dat het was om met haar te trouwen en een heleboel kinderen te krijgen.

Ze besloot van onderwerp te veranderen: ‘Weet jij wanneer de pottenbakkersschijf geleverd wordt?’

‘Nou, als die is aangekomen op St Mary’s, zou hij hier vanmiddag moeten zijn, maar je weet hoe die dingen gaan. Op dit eiland gaat nooit iets snel. Ik hoop dat hij niet morgen komt; ’s middags wilden we immers al sluiten vanwege het Kerstfestival. Neem jij Dougie mee naar de opening?’ vroeg Clare. Ze veranderde de kerstmuziek op de iPod, van Bing Crosby die over een witte kerst zong, naar Michael Bubl s kerstalbum.

Eden betwijfelde of zij Dougie  berhaupt ergens ‘mee naartoe nam’. Ja, hij logeerde bij haar en ze waren elkaars beste vrienden, maar ze wist zeker dat hij vooral zijn eigen gang zou gaan, hoe die gang er ook uitzag. Hij zou heus niet de hele tijd bij haar blijven rondhangen. Maar het Kerstfestival was een groots evenement voor het eiland, ze hadden nog nooit zoiets gehad. Iedereen had het er al weken over en toen de vrachtwagens een paar dagen geleden van de veerboot rolden, hadden sommige bewoners zelfs langs de straat staan klappen, alsof de vrachtwagens de kerst hoogstpersoonlijk op het eiland kwamen afleveren. Eden keek er zelf ook wel naar uit; er zou een kerstmarkt zijn, schaatsbaan, slee n – natuurlijk op nepsneeuw – en een heleboel kerstige activiteiten in de aanloop naar kerst.

Bella, Edens geadopteerde zus – nou, strikt genomen haar nicht – was het brein achter het hele gebeuren en ze was maanden bezig geweest met het uitwerken van een kersteventement om geld in te zamelen voor de daklozenorganisatie waarvoor ze werkte. De meeste evenementen die Bella anders organiseerde, speelden zich af in grotere steden, met name Londen, maar Bella had voor deze kerst specifiek iets op poten willen zetten voor het eiland.

Ze wilde vooral ook iets organiseren wat toeristen naar Hope Island zou lokken op een moment dat ze anders zelden kwamen.

Eden hield zielsveel van Bella. Ze had een moeilijke start in het leven gehad en was bij Edens familie komen wonen toen ze nog een kind was; daardoor voelde Eden zich altijd heel beschermend over haar. En dus was het belangrijk dat ze ernaartoe ging om haar te steunen. Aangezien Dougie ook een neef was van Bella, en een van haar beste vrienden, wist Eden zeker dat ook hij naar het festival zou willen gaan om haar te steunen.

‘Ik denk dat we morgen wel even langsgaan voor de opening,’ zei ze vaag in de hoop dat Clare niet door zou hebben hoezeer ze zich erop verheugde het festival samen met Dougie bij te wonen.

‘Morgen is er een sneeuwpopcompetitie voor stellen. Misschien kunnen jullie samen meedoen,’ opperde Clare, die duidelijk had besloten dat ze het thema nog helemaal niet wilde laten rusten.

‘Nou, we zijn geen stel, dus –’

‘Dat maakt niet uit, ik geloof niet dat er erg strikte regels gelden voor wat wel of niet een stel is.’

Eden was er toch vrij zeker van dat een stel een soort relatie moest hebben, meer dan twee vrienden die elkaar vele jaren geleden toevallig een keer hadden gezoend.

‘Rome en Freya doen mee, en Bella en Isaac ook,’ ging Clare verder. ‘Dat is toch leuk, een wedstrijdje tegen je broer en zus?’

Eden glimlachte, dat zou inderdaad leuk zijn. Het verbaasde haar dat haar broer Rome had ingestemd aan zoiets mee te doen. Hij was altijd erg op zichzelf, maar sinds hij getrouwd was met Freya was hij zo veranderd dat hij inmiddels over het eiland liep met een permanente grijns op zijn gezicht. Ze vond het fijn dat hij tegenwoordig meer lol leek te hebben.

Er was geen tijd meer voor verdere discussie, want de deur zwaaide opnieuw open. Onbedoeld draaide haar hoofd weer die kant op – en daar, in de deuropening, zijn silhouet afgetekend

tegen het waterige winterse zonnetje, stond Dougie.

Ze wilde het liefst op hem af rennen en in zijn armen springen, maar wist dat dat niet gepast was. Hij liet zijn bagage uit zijn hand vallen, keek haar aan met die prachtige glimlach die zijn hele gezicht oplichtte. En hoewel haar voeten haar aan de grond genageld hielden, leek hij minder last te hebben van terughoudendheid, want hij kwam snel door het café op haar af. Haar benen droegen haar de laatste paar stappen zijn kant op en opeens lag ze in zijn armen, tilde hij haar op, knuffelde haar vol overgave.

‘Ik ben thuis, schat,’ fluisterde hij in haar oor.

Ze sloot haar ogen, liet haar wang op zijn schouder rusten zodat hij de wirwar aan emoties niet zou zien die ongetwijfeld over haar gezicht trok omdat hij eindelijk hier was. Ze had echt geen idee hoe ze zich moest voelen over zijn terugkeer. Op een bepaalde manier was ze dolblij, maar ze wist dat ze eigenlijk ook intens bedroefd was. Hij zou nooit de hare zijn en nu hij voorgoed terug was, zou er dus ook geen enkel respijt zijn van al die gevoelens die ze anders had als hij terugging naar Amerika.

‘Ik kan niet geloven dat je er echt bent,’ zei Eden. ‘Ik heb me altijd afgevraagd of je ooit nog thuis zou komen. Ik hoopte het, maar je leek zo gelukkig in Amerika.’

‘Jij maakt me gelukkig,’ zei hij en hij trok haar nog dichter tegen zich aan.

Hij zei dat soort dingen heel vaak tegen haar, was altijd enorm liefdevol in de omgang. Hij knuffelde haar veel, pakte haar hand, plantte een kus op haar hoofd of haar wang. Toen ze nog jong waren, hadden ze zelfs een paar keer in hetzelfde bed geslapen, en hoewel dat niet vaak meer was voorgekomen toen ze eenmaal volwassen waren, was het wel een of twee keer gebeurd, meestal na iets te veel te hebben gedronken. Dat was geen normaal soort intimiteit voor twee mensen die altijd alleen maar vrienden waren geweest, dat wist ze heus wel. Maar ze waren altijd extreem

liefdevol met elkaar omgegaan, zolang als zij zich kon herinneren. Het was een van de redenen waarom ze op een gegeven moment, toen ze nog tieners waren, was gaan geloven dat hij ook gevoelens voor haar had. Maar er was na die ene zoen niets meer gebeurd, en die had ze maar gewoon toegeschreven aan Dougies flirterige karakter. Hij was van nature een grote flirt – Dougie kon een iglo nog laten smelten. Elke vrouw met wie hij praatte, voelde zich een koningin. Hij kustte en knuffelde iedere vrouw met wie hij bevriend was en had altijd een stralende glimlach op zijn gezicht.

‘En dank je wel dat ik bij je mag logeren, het is maar voor een week of twee. Na kerst moet mijn huis klaar zijn.’

‘Ik kon je moeilijk op straat laten slapen, toch?’ zei Eden.

‘Nou, je hebt me al eens het huis uit geschopt,’ zei Dougie terwijl hij haar weer op de grond liet zakken en haar op armlengte hield om haar goed te kunnen bekijken. Ze dronk ook zijn aanblik in, het rode haar dat in zijn nek opkrulde, zijn intens groene ogen, de sproeten op zijn neus en wangen. Hij was zo knap. En zo groot. Ze wist zeker dat hij nog breder was geworden sinds ze hem voor het laatst had gezien. Zijn schouders leken enorm en zelfs zijn onderarmen oogden gespierd.

Ze besepte opeens dat hij nog steeds op antwoord wachtte.

‘Dat was omdat je altijd halfnaakt rondloopt.’

Zijn mondhoeken kropen omhoog in een sexy glimlach. ‘Zie je me dan niet graag naakt, schatje?’

Achter haar kon ze horen hoe Clare haar lachen nauwelijks kon inhouden en net iets te laat deed of ze moest hoesten. Eden realiseerde zich dat de rest van het café aandachtig mee zat te luisteren.

Wat moest ze nou in vredesnaam daarop zeggen?

Ze slikte haar gêne weg. ‘Hoe leuk zou jij het vinden als ik de hele tijd bloot rondbanjerde?’

Er trok een brede grijns over zijn gezicht, zijn ogen groot als in een stripboek. ‘Ik zou het geweldig vinden.’

‘Viespeuk.’

‘Is dat wat op de planning staat als ik deze keer bij je logeer: dag en nacht naaktfeestjes? Als ik dat had geweten, was ik veel eerder gekomen.’

‘We gaan geen naaktfeestjes houden,’ lachte Eden, maar Dougie leek vastbesloten zich niet op andere gedachten te laten brengen.

‘Zeg Clare, schat, red je je hier misschien een paar uur alleen? Dan kunnen Eden en ik vast beginnen aan een naaktfeestje.’ Dougie pakte haar hand en trok haar mee naar de deur – en tot haar afgrijzen begonnen de aanwezigen instemmend te klappen.

‘Natuurlijk, veel plezier,’ antwoordde Clare.

Eden probeerde haar hand los te trekken en Dougie liet met enige tegenzin los.

‘Kun je je nou gewoon gedragen? We houden geen naaktfeestjes.’

‘Oké, dit is misschien niet het beste moment. Maar beloof me dat we dat later dan nog doen.’

‘Nee, Rome en Bella komen langs en ik weiger mijn broer en zus naakt te ontvangen.’

Hij trok haar weer naar zich toe. ‘Dan wachten we gewoon tot ze weg zijn.’

Ze wuifde hem weg; haar hart bonkte bij het idee van hen twee samen – naakt.

Eden liet haar hand in haar zak glijden en gaf hem haar extra huissleutel. ‘Breng je bagage vast naar huis, pak uit, dan kom ik straks ook.’

Hij wierp haar een verleidelijke glimlach toe en boog zich voorover voor een zoen op haar wang. ‘Wacht niet te lang.’

Hij knipoogde naar haar, pakte zijn tas en liet haar alleen. Afwezig dwaalden haar vingers over haar schort en toen ze zich

omdraaide naar haar gasten, zaten die allemaal schaapachtig naar haar te grijnzen. Ze negeerde hen nadrukkelijk en liep terug naar de toonbank. Het zou nog lastig worden met hem hier – en toch kreeg ze die grijns maar niet van haar gezicht.

Deze kerst zou zomaar alles kunnen veranderen...

Eden heeft altijd geloofd dat dromen uitkomen als je maar hard genoeg wenst. Maar haar diepste wens is tegelijkertijd ook haar grootste geheim: ze is al haar hele leven hopeloos verliefd op haar knappe jeugdviend Dougie, die twaalf jaar geleden naar Amerika emigreerde. Hopen op een happy end in de liefde heeft Eden inmiddels wel opgegeven...

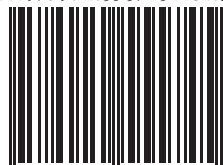
Maar wanneer Dougie zijn succesvolle leven in New York plotseling achterlaat om voorgoed terug te keren naar Hope Island, kan Eden haar gevoelens niet langer negeren. Niets lijkt de liefde meer in de weg te staan. Gaat haar droom dan eindelijk in vervulling en durft ze hun jarenlange vriendschap op het spel te zetten?

Holly Martin is fulltime feelgoodschrijfster en woont in een kleine cottage aan zee. Met haar romans stond ze wekenlang in de bestsellerlijsten. Met *Kerst in Mistletoe Cove* sluit ze haar heerlijke Hope Island-serie feestelijk af. Eerder verschenen van haar ook de succesvolle *Wishing Wood-* en *Jewel Island-*series.

Lees ook in
deze serie:

ISBN 978 90 2055 574 5 NUR 302

9 789020 555745 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K